Ægteskab er dettes fødte Værge og vedbliver at være dette, selv om hun indgaar Ægteskab med en anden end Barnets Fader.

Denne Paragraf motiveres i Betænkningen saaledes: »Lovforslaget bygger paa den Opfattelse, at Enken har Ret til at være Værge for sit Barn, og at hun i al Almindelighed maa anses for med større Interesse end nogen fjernere staaende at ville røgte dette Værgemaal.« Denne Paragraf rummer unægtelig et Fremskridt i Kvindens Retsstilling overfor deres Børn, selv om den Ulighed stadig opretholdes, at Faderen (og ikke Moderen) er Barnets fødte Værge; kun naar Faderen ved Død, Skilsmisse eller paa anden Maade er berøvet Forældremyndigheden, træder Moderen i hans Sted.

Efter de nugældende Regler kan Kvinder overhovedet ikke beskikkes til Værge eller Kurator. Det nye Lovforslags § 2 og 3 stiller paa dette Punkt Mænd og Kvinder lige, idet de udtaler:

2) Fuldmyndig Kvinde kan beskikkes til Værge eller Kurator efter samme Regler som Mænd.

3) Fuldmyndig Kvinde kan ved Testamente indsættes til Værge efter samme Regler som Mænd.

Efter den nugældende Lov er i Tilfælde af Uenighed Faderens Vilje den afgørende i Kraft af hans Stilling som Familiens Overhoved (!) Lovforslaget gør ingen Forandring i denne ganske ubillige Bestemmelse undtagen paa et enkelt Punkt udtrykt i § 4, 5 og 6. Agter en ikke fuldmyndig Søn eller Datter at indgaa Ægteskab, kræves hertil saavel Moderens som Faderens Samtykke. Paa alle andre, langt vigtigere Punkter, gøres ingen Forandring. Det ses tydeligt af Betænkningen, at Forslagets Stillere er vel vidende om, at Kvinderne med Rette kræver en anderledes gennemgribende Reform netop paa dette Punkt, idet der udtales: »Et Omraade paa hvilket den nyere Tids Kvindebevægelse med Føje har sin Opmærksomhed henvendt er Forældremyndighedens Udøvelse over de fælles Børn. De gældende Regler, hvorefter Faderen er den egentlige Ihændehaver af denne Myndighed, virker i mange Tilfælde som en haard Ubillighed imod Moderen. At gøre Forandring heri, er imidlertid en Opgave af den største Vanskelighed. Saa godt som alle de Dispositioner, i hvilke Forældremyndigheden giver sig Udslag, staar nemlig i Forbindelse med Ægtefællernes Økonomi, og saa længe Forholdet i langt overvejende Grad er det, at Manden, ialfald hovedsagelig, fortjener det fælles Udkomme, kan man ikke indføre en Ordning, hvis Resultat var, at lade Hustruen bestemme og Manden betale.

At sætte de offentlige Myndigheder til at afgøre Meningsforskelligheder mellem Ægtefæller, vil føre til endeløse Forretninger for det offentlige.«

Det indrømmes altsaa heri, at de nuværende Regler er en haard Uretfærdighed imod Moderen, ikke desto mindre tør man ikke tænke paa at ændre dem, da Opgaven er meget vanskelig at løse tilfredsstillende. Men vi Kvinder kan ikke slaa os til Taals hermed; hvor vanskelig Opgaven end er, den *maa* løses; Mødrene kan ikke finde sig i at være umyndiggjorte i Forholdet til deres Børn. Man maa kræve, at Mand og Hustru faar lige Forældremagt, og at der i uløselige Konfliktstilfælde vælges en Trediemand til at afgøre Sagen. Frygten for, at det skulde give Anledning til endeløse Forretninger for det offentlige, er sikkert ubegrundet; i de allerfleste Tilfælde vilde Parterne nok finde en Udvej, inden det kom saa vidt; kun i de sjældneste Tilfælde staar to lige faste, ubøjelige Viljer overfor hinanden. Ved Lov at fastsætte, at Mandens (eller Kvindens) Vilje *er* den afgørende, svækker Ansvarsfølelsen hos begge. At begrunde Faderens Overmagt med »at han fortjener det fælles Udkomme« er næppe holdbart; en Familie skal temmelig højt op i Indtægter, for at man man med Rette skal kunne paastaa, at Hustruen ikke er Medforsørger, hvad enten hendes Medvirken bestaar i Erhverv udenfor Hjemmet eller Arbejdet i det fælles Hjem; og i hvor mange Tilfælde har en Hustru ikke begge Dele. Det maa i høj Grad beklages, at Lovforslaget ikke har ændret dette Forhold.

§§ 7, 8 ophæver de nugældende Regler om, at Kvinder ikke kan være Vidner, Forlovere etc., endvidere, at Enker ikke, uden testamentarisk Bestemmelse, kan hensidde i uskiftet Bo, idet Kvinder nu paa disse Omraader stilles lige med Mænd. Denne ny Regel finder dog først Anvendelse ved Dødsfald, der indtræder, efter at Loven er traadt i Kraft.

Lovforslaget, der har været til 1ste Behandling i Folketinget, blev dér enstemmig vedtaget, og man kan muligvis allerede have Lov til at glæde sig over de Fremskridt, Lovforslaget indeholder, men samtidig kan man ikke være blind for, at der snarest tiltrænges en ganske anderledes gennemgribende Reform af disse Forhold, særlig hvad Forældremagten og Hustruens formueretlige Stilling angaar. Vi tør dog næppe haabe paa, at dette sker, før *Kvinderne selv bliver hørt;* saalænge Love om Kvinder skrives udelukkende af Mænd, naar vi ikke den retslige Ligestilling, vi kræver.

J. A.

Udlandet

Tyskland.

En af de ivrigste Forkæmpere for Kvindevalgretten i Tyskland er — som det vil være de fleste af dette Blads Læsere bekendt — Frk. Dr. Käthe Schirrmacher. Det var da med store Forventninger, man d. 15. Januar gik hen for at høre det Foredrag, som Valgretsklubben havde formaaet Frøknen til at holde; saa meget mere, som hun fra den internationale Alliances Møde for 2 Aar siden erindredes som en af Kongressens betydeligste Skikkelser og mest sympatetiske Personligheder.

Man blev da heller ikke skuffet; Foredraget, som Frk. Schirrmacher havde kaldt »*Arbejdet i Tyskland for Kvindevalgretten*« var lige saa klogt og fyldigt af Indhold som elegant og klart af Formen. Taleren begyndte med en Omtale af de Forhold, der for Tiden bestaar i Tyskland paa Foreningslivets Omraade. Mærkeligt virker det her i